

Иск, предявен на 5 октомври 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Швеция

(Дело С-479/10)

(2010/С 328/40)

Език на производството: шведски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: К. Simonsson и А. Alcover San Pedro)

Ответник: Кралство Швеция

Искания на ищеца

— да се установи, че като през 2005 г., 2006 г. и 2007 г. е превишило пределно допустимите стойности на ПЧ10 в околния въздух в зони SW 2 и SW 4, а през 2005 г. и 2006 г. — в зона SW 5, Кралство Швеция не е изпълнило задълженията си по член 5, параграф 1 от Директива 1999/30/ЕО⁽¹⁾ на Съвета от 22 април 1999 година относно пределно допустимите стойности за серен диоксид, азотен диоксид и азотни оксиди, прахови частици и олово в околния въздух,

— да се осъди Кралство Швеция да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Член 5, параграф 1 от Директива 1999/30 предвижда, че държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че концентрациите на ПЧ10 в околния въздух не превишават пределно допустимите стойности, определени в раздел I от приложение III, считано от съответните дати, определени пак там. Съответната дата в случая е 1 януари 2005 г.

От докладите относно периода 2005—2007 г., изпратени от Швеция до Комисията, е видно, че пределно допустимите стойности на ПЧ10 са били превишени в зони SW 2 и SW 4 през целия период, а в зона SW 5 — през 2005 г. и 2006 г.

Следователно Швеция не е изпълнила задълженията си по член 5, параграф 1 от Директива 1999/30 във връзка с тези зони и тези години.

⁽¹⁾ ОВ L 163, стр. 41; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 46.

Иск, предявен на 5 октомври 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Швеция

(Дело С-480/10)

(2010/С 328/41)

Език на производството: шведски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: R. Lyał и K. Simonsson)

Ответник: Кралство Швеция

Искания на ищеца

— да се обяви, че като е ограничило на практика режима за групите по данъка върху добавената стойност (ДДС) до доставчиците на финансови и застрахователни услуги, Кралство Швеция не е изпълнило задълженията си по Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност;

— да се осъди Кралство Швеция да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Шведските разпоредби групите по ДДС са в разрез с предвиденото в член 11 от директивата относно ДДС, доколкото тяхното прилагане се ограничава до предприятията, които действат във финансовия сектор. Според Комисията националните режими относно групи по ДДС трябва да се прилагат към всички предприятия, установени в държавата членка, в която се прилага този режим, независимо от извършваната от тях дейност.

Общата система на ДДС е единна система. Ето защо въвеждането на специален режим в подобна система трябва по принцип да се направи по такъв начин, че той да бъде всеобщо приложим.

Нищо в текста на член 11 от директивата относно ДДС не показва, че държава членка може да ограничи прилагането на режим относно групи по ДДС до определени предприятия, които действат в определен сектор.

Целта на член 11 от директивата относно ДДС също предполага, че подобна разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага към всички предприятия във всички сектори.

Освен това шведските норми относно групи по ДДС са несъвместими с принципа на общностното право за равно третиране.

Преюдициално запитване, отправено от Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana (Италия) на 6 октомври 2010 г. — Teresa Cicala/Regione Siciliana

(Дело C-482/10)

(2010/C 328/42)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana

Страни в главното производство

Жалбоподател: Teresa Cicala

Отговорник: Regione Siciliana

Преюдициални въпроси

1. Съвместими ли са с правото на Европейския съюз тълкуване и прилагане на член 3 от Закон 241/1990 и член 3 от Регионален закон на Сицилия 10/1991 във връзка с член 1 от Закон 241/90 — изискващ италианските административни органи да прилагат принципите на правото на Европейския съюз в съответствие със задължението за мотивиране на актовете на публичната администрация, предвидено в член 296, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз и в член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз — според които задължението за мотивиране може да не важи за свързаните с пенсии индивидуални актове, които по-конкретно се отнасят до субективни права и във всички случаи са приети при условията на обвързана компетентност? Налице ли е в този случай съществено процесуално нарушение при приемането на административната мярка?
2. Съвместим ли е член 21ж, параграф 2, първо изречение от Закон 241/1990 — както е тълкуван в административната практика, от гледна точка на задължението за мотивиране на административните актове, предвидено в член 3 от Закон 241/1990 и в Регионален закон 10/1991, и на задължението за мотивиране на актовете на публичната администрация, предвидено в член 296, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз и в член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните

права на Европейския съюз — с член 1 от Закон 241/1990, в който е предвидено задължението на административните органи да прилагат принципите на правото на Европейския съюз, и следователно съвместими и допустими ли са тълкуване и прилагане, според които административните органи могат да допълнят мотивите на административната мярка в хода на правораздавателния процес?

Иск, предявен на 6 октомври 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Испания

(Дело C-483/10)

(2010/C 328/43)

Език на производството: испански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: H. Støvlbæk и R. Vidal Puig)

Отговорник: Кралство Испания

Искания на ищеца

- да се установи, че Кралство Испания е нарушило задълженията си по член 4, параграф 1, член 11, параграф 2, член 14, параграф 1 и член 30, параграф 1 от Директива 2001/14/ЕО⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2001 година за разпределяне капацитета на железопътната инфраструктура и събиране на такси за ползване на железопътна инфраструктура, както и на член 10, параграф 7 от Директива 91/440/ЕИО⁽²⁾ на Съвета от 29 юли 1991 година относно развитието на железниците в Общността,
- да се осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията смята, че Кралство Испания е нарушило следните разпоредби от посочените по-горе директиви:

1. член 4, параграф 1 от Директива 2001/14/ЕО, доколкото определянето на таксата за използване на инфраструктурата се „извършва“ изключително от държавните органи, а функцията на „управител на инфраструктурата“ (ADIF) е сведена само до събирането на тази такса,